

Igazán nem nyúlhatok hozzá még stílusosan sem, vagy így marad, vagy megsemmisül: ma már, a mai életfelfogással nem jutna eszembe ezt az ifjúkori lázat, amely annyira tragikusan végződött, így fogalmaztam írásba.

S mikor Janka beszél, pl. 77. Hol vette ezt a felnőtt és öntudatos gúnyt? Folyton pirolok, hogy azt, ami egyéni, szentimentális köntösbe öltöztetve le tudtam írni.

100. oldalon a vers. Lehetetlen olvasni. Már nekem. Még a Gyula bátyám¹² halálát sem bírom olvasni. Pedig szóról szóra pontos.

Kiállhatatlan feszességet okoz, lúdbőrözök. Annyira kínos, hogy nem bírok meditálni felette.

11.32

Sárarany.

Mintha csónakba ültem volna. Ez más. Itt megnyugtat, hogy idegen miliő, idegen alakok, transzformálva van a villanyáram világító egyenletességre. A Harmatosnál egyetlen áramfejlesztés van, s mind a saját bőrömön serceg: itt hallatlan biztosság, s ezt az adja, hogy bár Túri Dani és Erzsébet nem más, mint Dávid Zsolt és Virág kisasszony: de többé nem élményközlés a regény, hanem felhasználása az élménynek egy magasabb, idegen világ törvényességének szemléltetésére. [...]

Nádasy Ádám

MI VOLT ABBAN A GYENGÉD?

Még csak csomagolok, de már jövök!
A fényes fehér síkra, oda melléd,
akár szeretnéd, akár nem szeretnéd,
ott állunk együtt, két nyúzó kölyök.

A szánkából riadalom hömpölyög,
csak egyre sürgetjük a test kegyelmét,
hogy váltson meg. Mi volt abban a gyengéd,
még ma se értem. Majd ha felnövök.

A felhők között volt a mosolyod,
a szemed ráncai templomarany
gyűrött, könnyű felületén futottak.

A biciklit most is mellétolod,
kicsúszik a kezedből a zuhany,
jót röhöghetnek a többi halottak.

¹² Pallagi Gyula (1867–1903) Móricz édesanyjának, Pallagi Erzsébetnek legfiatalabb öccse.

GYÁSZ

A cserepet a többi közé tettem,
alátétet, tányérkát, hurkapálcát,
hogyha megnőne, ahhoz kikötöm.
A lényeg, hogy csináljak valamit.
Nem kell mindig beszélni: szóljon ő.
Főzők is, hogyha kell, a szőnyeget
(nagy nehezen) elvittem, megadtak
egy számot, akik rögtön értejönnek,
majd fölhívom őket valamikor.
Italt, azt nem adok, a cigit is
áttettem máshova (úgyhogy magam se
találom, röhejes, vehetek másikat).
Mit képzél. Morgok, mintha nem a csend,
a néma csend oltaná igazán.

MONTPARNASSE

Az aszfalton nagy, gyermektenyéرنyi
sötét foltok: mi ez? A csattogást
keresi mindenki, aztán egy bénító
fehér villám, és szinte szárazon,
fegyverként ropogva zuhogni kezd,
tüntetni, felvonulni, függönyöket
húzni az aszfalton, kis tulipánokat
termeszteni, a kávéházi ponyva
föl-le vonaglik, dobálja magát,
feszül a keretében, élvezi,
ő most a főszereplő, megremeg
minden dörgésre, az autóriasztók
beindulnak, csupa halott szegélyezi
az utcát, derékig fölver a vízpor,
finom harmat csillog a térdeken,
a terasz kész, a falhoz lapulunk,
egymáshoz lapulunk, nyaldos a káosz.

A KÖLYÖK MEGFEJTÉSÉHEZ

Sokat mosolyog, de sosem nevet.
Nem szereti, úgymond, a vicceket.

Apró tüskéssel van bélelve a tenyere.
Védtelen, mint a felhasadt vadgesztenye.

Kontúrja mállik; homokkő szobor.
Valahol kint most is zarándokol.

Az élete stimmel, mint az egyszeregy.
Fölér, szétnéz. Még túl kicsi a hegy.

Peer Krisztián

MINDEN ÁRON

Félni, hogy áron alul:
eléggé olcsó félelem.
Ha felhozom: a mélységet
nem tükrözi a méret.
Újra le ugyanazért!
Van mire célozni, amíg nem találom el.
Ugyan mit?
Hát éppen ez az.
Kipuhatok a teret, behatárolom
a célt, a *kezdetben rögzített* középpontot.
Amivel épp hogy elhibáztam,
azt ismétlem, pontatlanul –
hátha sikerül véletlenül, amit akarok.